1. 10-15.
10898

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU

OPĆINSKI SUD U SPLITU
- primljeno -
neposredno - poštom
18. 09. 2015
obično-preporučeno na pošti _____
dana _____ R _____
u primj. _____ sa _____ pril. _____
takse _____ kuna

Gžo-585/2014

ODLUKA JE OVRŠNA dana 22.10.2015.
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Dne 03.12.2015.

REPUBLIKA HRVATSKA • OPĆINSKI SUD U SPLITU • VLASTENOG UZBENIKA

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Splitu, po sutkinji ovog suda Vedrani Perkušić, u pravnoj stvari tužitelja Nenada Savića iz Splita, Rendićeva 8, OIB: 49256818558, zastupanog po punomoćnicima Vinku Ljubičiću i Željku Vrdoljaku, odvjetnicima u Splitu, protiv tuženika Senada Bajramagića iz Kučina, Put Krunika 7A, OIB: 86873136543, zastupanog po punomoćnici Gorani Roso, odvjetnici u Splitu, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog suda u Splitu, Stalna služba u Solinu broj P-911/10 od 16. svibnja 2014. godine, dana 3. rujna 2015. godine

p r e s u d i o j e

Djelomično se prihvaća žalba tuženika, te se preinačuje presuda Općinskog suda u Splitu, Stalna služba u Solinu broj P-911/10 od 16. svibnja 2014. godine i sudi:

Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 4.500,00 EUR-a, u roku od 15 dana.

Odbija se zahtjev tužitelja u dijelu u kojem je zahtijevano da se tuženiku naloži isplata glavnice u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate, kao i da mu tuženik plati zatezne kamate na glavnični iznos za razdoblje od 28. travnja 2007. godine do 19. veljače 2010. godine.

U preostalom dijelu gdje je odlučeno o kamatama na glavnični iznos (dakle za razdoblje od 19. veljače 2010. godine do isplate), te o troškovima postupka žalba tuženika se odbija kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Odbija se zahtjev tuženika za naknadu žalbenog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 4.500,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate sa zateznom kamatom počev od 28. travnja 2007. godine do isplate (točka I. izreke).

Odlukom o trošku obvezan je tuženik isplatiti tužitelju iznos od 13.230,00 kuna (točka II. izreke).

Žali se tuženik pobijajući prvostupanjsku presudu u cijelosti i to zbog svih žalbenih razloga iz odredbe članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14, dalje: ZPP) s prijedlogom da se ista preinači odnosno ukine. Zatražio je i trošak žalbenog postupka.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba je djelomično osnovana.

Predmet spora predstavlja zahtjev tužitelja da se obveže tuženika da mu vrati određenu novčanu svotu strane valute u kunskoj protuvrijednosti koju mu je dao u zajam sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

U provedenom postupku sud prvog stupnja je utvrdio: da su stranke u siječnju 2007. godine sklopile usmeni ugovor o zajmu temeljem kojeg je tuženik pozamio od tužitelja iznos od 4.500,00 EUR-a, a koji iznos je trebao biti vraćen do 28. travnja 2007. godine; da tuženik navedeni iznos po dospijeću duga nije vratio tužitelju; da je tuženik štoviše dana 28. listopada 2009. godine pisanom potvrdom priznao postojanje duga prema tužitelju upravo u iznosu od 4.500,00 EUR-a; te da do zaključenja glavne rasprave tuženik nije ispunio preuzetu obvezu vraćanja primljenog zajma.

Cijeneći takva utvrđenja, prvostupanjski je sud zaključio u prilog osnovanosti tužbenog zahtjeva te je isti prihvatio u cijelosti.

U odnosu na istaknuti prigovor pogrešne primjene materijalnog prava valja reći kako je isti djelomično osnovan.

Naime, u konkretnom slučaju stranke su zaključile ugovor o zajmu u smislu odredbe članka 499. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje: ZOO), kojom je propisano da se ugovorom o zajmu obvezuje zajmodavac zajmoprimcu predati određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje da mu vrati poslije stanovitog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kvalitete.

Međutim, stranke su ugovor o zajmu strane valute sklopile 2007. godine, kada je pozajmljivanje strane valute u Republici Hrvatskoj bilo zabranjeno odredbama Zakona o deviznom poslovanju („Narodne novine", broj 96/03, 140/05 i 132/06).

Kako je dakle, prisilnim propisima važććim u vrijeme sklapanja ugovora, bilo zabranjeno pozajmljivanje deviza, ugovor o zajmu kojeg su stranke sklopile ništetan je (protivan prisilnim propisima) u smislu odredbe članka 322. stavak 1. ZOO-a, s posljedicom

da je svaka ugovorna stranka dužna vratiti drugoj ono što je primila po osnovi takvog ugovora (članak 323. stavak 1. ZOO-a).

Slijedom navedenog, tuženik je dužan vratiti primljeni iznos od 4.500,00 EUR-a, a ne njegovu protuvrijednost u kunama, kako to pogrešno cijeni sud prvog stupnja.

Nadalje, prema pobijanoj presudi tuženik je dužan tužitelju isplatiti zateznu kamatu koja na glavni dug teče od 28. travnja 2007. godine tj. od dana dospijeća obveze vraćanja zajma.

Budući se obveza svake stranke da plati zatezne kamate na iznos koji je primila na osnovi ništetnog pravnog posla i koji je dužna vratiti, ocjenjuje prema odredbama o opsegu vraćanja iz stjecanja bez osnove (članak 1115. ZOO-a), to je tuženik dužan platiti zateznu kamatu i to ako je bio nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

Kako iz činjenica utvrđenih u dosadašnjem postupku ne proizlazi da bi tuženik bio nepošten stjecatelj to je dužan zateznu kamatu platiti od 19. veljače 2010. godine odnosno od dana kada je tužba podnesena.

Visina stope zatezne kamate određena je u skladu s odredbom članka 29. stavak 2. ZOO-a.

Tuženik inače u žalbi iznosi svoju ocjenu provedenih dokaza, koja je različita od ocjene prvostupanjskog suda, pri čemu valja naglasiti da u smislu odredbe članka 8. ZPP-a ocjena provedenih dokaza pridržana je za prvostupanjski sud.

S druge strane, tuženik ono što tvrdi (da na izjavi od 28. listopada 2009. godine nije njegov potpis) nije i dokazao (u smislu odredaba članka 7. stavak 1. i članka 219. stavak 1. ZPP-a, prema kojima je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika, te odredbe članka 221.a ZPP-a, kojom je propisano: „Ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.“).

Pored toga, prvostupanjska presuda ima razloge o svim činjenicama odlučnim za donošenje zakonite presude u ovom sporu i može se ispitati njena pravilnost, a koji razlozi su međusobno povezani i suglasni, zbog čega nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a na koju povredu tuženik u žalbi ukazuje.

Isto tako, u provedenom postupku nisu počinjene ni preostale bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, a na koje ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Odluka o trošku temelji se na ispravno izvršenom obračunu u primijeni odredbe članka 154. stavak 3. ZPP-a.

Tuženiku nije obistinjen trošak žalbenog postupka, jer je sa svojom žalbom uspio u pogledu sporednih potraživanja, a s tim u vezi mu nisu nastali posebni troškovi žalbe.

Slijedom iznesenog, pozivom na odredbu članka 368. stavak 1. ZPP-a i članka 373. točka 3. ZPP-a valjalo je odlučiti kao u izreci ove drugostupanjske odluke.

U Splitu 3. rujna 2015. godine.

SUTKINJA

Vedrana Perkušić, v. r.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik
Zlata Brdar